

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/142/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7116211992
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7116211992.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudkýň JUDr. Oľgy Mičietovej a JUDr. Adriany Murínovej v spore žalobkyne OTP Banka Slovensko, a.s., Bratislava, Štúrova 5, IČO: 31 318 916 proti žalovanému B. P., nar. XX.X.XXXX, S., Q. XX, zast. JUDr. Matúšom Hribom, advokátom, Bardejov, Na hradbách 5, IČO: 42 246 237 o zaplatenie 5.795,33 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I z 20. februára 2020, sp. zn. 34C/158/2016

rozhodol:

M e n í výrok I. v časti o nároku na zaplatenie úrokov tak, že je žalovaný povinný žalobkyni úroky vo výške 22,7 % ročne zo sumy 5.795,33 eura od 7.5.2016 do 6.7.2019. V prevyšujúcej časti o zaplatenie úrokov vo výške 22,7 % ročne z 5.795,33 eura od 7.7.2019 do zaplatenia, žalobu zamietá.

V zostávajúcej časti priznaných nárokov rozsudok potvrdzuje.

Žalobkyni priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Košice I (v ďalšom „súd prvej inštancie“ prípadne „súd“) uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobkyni istinu vo výške 5.795,33 eura, úrok vypočítaný ku dňu 6.5.2016 vo výške 3.946,68 eura, úrok vo výške 22,7 % ročne zo sumy 5.795,33 eura odo dňa 7.5.2016 do zaplatenia, úroky z omeškania vypočítané ku dňu 6.5.2016 vo výške 117,27 eura, úroky z omeškania vo výške 1% ročne zo sumy 5.795,33 eura odo dňa 7.5.2016 do zaplatenia a poplatky vo výške 133,28 eura (výrok I.) a žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II.).

2.1. Súd odôvodnil, že tak rozhodol o nárokoch uplatnených žalobkyňou proti žalovanému na základe tej skutočnosti, že dňa 6.11.2012 bola medzi nimi uzatvorená ZMLUVA O POISTENOM OTP EXPRES ÚVERE č. 0672 5001 12 RSU, na základe ktorej poskytla žalobkyňa žalovanému spotrebiteľský úver 6.000 eur. Úver bol poskytnutý za pohyblivú úrokovú sadzbu, ktorá v deň podpisu zmluvy bola vo výške 22,70 % p.a. a v prípade omeškania so splatením úveru mohla žalovaná požadovať aj úrok z omeškania vo výške max. 8,00 % p.a. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 6.7.2019, žalovaný pohľadávku zo zmluvy riadne a včas neuhradil, preto mu žalobkyňa listom z 3.6.2014 oznámila, že pohľadávku vyhlásila za predčasne splatnú. K 6.5.2016 pozostával dlh žalovaného z istiny 5.795,33 eura, bežných úrokov 3.946,68 eura, úrokov z omeškania 117,27 eura a poplatkov 133,28 eura.

2.3. Pokiaľ sa týkalo stanoviska žalovaného k žalobe, uviedol súd, že žalovaný poukázal na spotrebiteľský charakter vzťahu založeného zmluvou o úvere zo 6.11.2012, potvrdil, že 3.6.2014 mu bola doručená výzva na predčasné splatenie úveru a úhradu sumy 7.336,14 eura a v ktorej bol upozornený, že 10. deň od doručenia výzvy nastane predčasne splatenie úveru z úverovej zmluvy, čo mal žalovaný za absolútne zmaťochné, keďže v tom istom liste žalobkyňa konštatovala, že o predčasnom splatení úveru

už rozhodla a teda nebol mu zrejmý okamih, kedy predčasná splatnosť nastala. Nebolo mu zrejmé z akých skutočností pri vyhlásení predčasnej splatnosti úverovej zmluvy žalobkyňa vychádzala, teda aké podmienky nesplnil, mal vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru za neurčité, keďže nebol zrejmý deň, ku ktorému mimoriadna splatnosť mala nastať. Mal jednostranné predčasné vyhlásenie splatnosti za absolútne neplatný právny úkon z dôvodu absencie zmluvného dôvodu vyhlásenia predčasnej splatnosti. Všetky celkové čiastky príslušenstva z istiny jednotlivo označil za nezákonné. Nárokovanie si zaplatenia úroku ako aj úroku z omeškania mal za neprípustné a v rozpore s ustálenou súdnou praxou. Poplatky za vedenie úverového účtu 2,50 eura mesačne a poplatok za zabezpečenie poistenia vo výške 5,77 eura mesačne považoval za neplatné dojednanie. Žalobu navrhol zamietnuť z dôvodu neplatnej predčasnej splatnosti úveru.

2.4. Súd uviedol, že žalobkyňa v replike na vyjadrenie žalovaného uviedla, že si dohodli konečnú splatnosť úveru na deň 6.7.2019 a mesačné splátky tak, že 1. splátka vo výške 154,41 eura bola splatná 6.12.2012, 2. až 79. splátka vo výške 154,41 eura boli splatné 6. deň v mesiaci a 80. splátka vo výške 154,41 eura bola splatná 6.7.2019, pričom žalovaný nesplácal úver riadne a včas, preto listom z 3.6.2014 vyhlásila žalobkyňa úver za predčasne splatný a žalovaný mal povinnosť uhradiť úver do 10 dní od doručenia výzvy. Úver bol vyhlásený za predčasne splatný k 24.6.2014. Žalovaný podľa žalobkyne zrealizoval len 10 úhrad, z toho na istinu bola zaúčtovaná suma 204,67 eura, t. j. 5.795,33 eura je zostatok istiny, ktorú si uplatnila podanou žalobou. Uplatnila si aj úroky vo výške 22,7 % p.a. a úroky z omeškania z dlžnej sumy istiny dohodnuté v súlade s čl. IV. bod 6 Zmluvy o úvere vo výške max. 8 % p.a., pričom si ich uplatnila v úrokovej sadzbe 1 % p.a. Poukázala na rozdielnosť týchto inštitútov odlišujúcich sa svojou podstatou ako aj funkciami a mala za to, že má nárok jednak na úrok z úveru a jednak na úrok z omeškania.

2.5. Pokiaľ sa týka ďalších vyjadrení žalovaného, uviedol súd, že v elektronickom podaní doručenom dňa 1.2.2017 žiadal žalobu zamietnuť z dôvodu absolútnej neplatnosti predmetnej zmluvy, pretože podľa zákona o spotrebiteľských úveroch je zmluva neplatná, ak neobsahuje RPMN alebo ak toto výrazne prekračuje úrokovú mieru stanovenú NBS a tvrdil, že v danom prípade je to niekoľkonásobne viac ako povoľuje zákon. V elektronickom podaní doručenom 13.3.2018 zotrval na tom, že zmluva je neplatná, ktorú neplatnosť je súd povinný skúmať offo a keďže je neplatná zmluva, neplatný je aj právny úkon vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru. Okrem toho vzniesol námietku premlčania.

2.6. Súd vykonal dokazovanie predloženými listinnými dôkazmi a na zistený skutkový stav aplikoval ust. § 52 ods. 1, 2, 3 a 4 Obč. zákonníka, § 1 ods. 1 a 2, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 písm. a) a § 24 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. a § 497, § 502 ods. 1 a § 503 Obchodného zákonníka, § 565, § 53 ods. 9, § 100 ods. 1 a § 101 Obč. zákonníka ako i § 369 ods. 1 a 3 Obchodného zákonníka a § 3 ods. 1 a § 10c nar. vlády č. 87/1995 Z.z.

2.7. Súd uzavrel, že právny vzťah založený zmluvou o úvere je vzťahom spotrebiteľským. Z toho dôvodu skúmal, či je zmluva v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch. V prvom rade skúmal otázku platnosti zmluvy z hľadiska uvedenia všetkých obligatórnych náležitostí podľa § 9 ods. 1 a 2 zák. č. 129/2010 Z.z. pričom po posúdení obsahu zmluvy a predložených listinných dôkazov mal za to, že zmluva o úvere bola uzavretá platne, konštatoval, že zmluva obsahuje údaje o výške úveru, počte splátok 80, výšku splátky 154,41 eura a termín konečnej splatnosti 6.7.2019, ako aj dátumy splatnosti jednotlivých splátok, obsahuje aj údaje použité pre výpočet RPMN v súlade s transponovanou smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, čl. 10 ods. 2 písm. g) s tým, že základná rovnica na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov je upravená v prílohe 2 zák. č. 129/2010 Z.z.

2.8. V bode 35. odôvodnenia súd rozobral otázku plnenia v splátkach a inštitút predčasného zosplatenia úveru a to z hľadiska uplatnenia režimu podľa § 53 ods. 9 a § 565 Obč. zákonníka. Mal za nesporné, že sa žalovaný zaviazal splácať úver v mesačných splátkach s termínom splatnosti 1. splátky 6.12.2012, 2. až 79. splátky k 6. dňu v mesiaci a termínom splatnosti poslednej splátky 6.7.2019, ktorý dátum súčasne predstavoval konečnú splatnosť úveru, to všetko vyplynulo z čl. IV. bod 1. predmetnej zmluvy, z ktorého súčasne vyplynula aj výška mesačných splátok 154,41 eura. Uviedol, že v čl. VIII. bod 2. písm. e/ predmetnej zmluvy si jej strany dohodli možnosť straty výhody splátok pri podstatnom porušení zmluvných povinností a to tak, že banka bola oprávnená vyhlásiť úver (alebo jeho časť) za splatný vrátane úrokov a poplatkov jednorázovo pred termínom splatnosti. Zároveň z čl. VIII. bod 1. písm. a/ zmluvy vyplynulo, že za podstatné porušenie zmluvných povinností dlžníka sa považuje, ak dlžník neuhradí svoje splatné peňažné záväzky v termíne ich splatnosti. Predmetné zmluvné dojednania v prejednávanej veci, uzavrel súd, naplnili dikciu zákona - § 565 veta prvá Obč. zákonníka. Odôvodnil, že žalovaný bol v omeškani s platením splátok od 06/2013, listom z 24.4.2014 ho žalobkyňa vyzvala na zaplatenie záväzku a zároveň ho upozornila, že je v omeškani so splácaním úveru viac ako troch splátok, na základe čoho ho žiadala o uhradenie dlžnej čiastky ku dňu 24.4.2014 vo výške

1 727,60 eura najneskôr do 9.5.2014 t.j. v lehote nie kratšej ako 15 dní, súčasne s upozornením, že v prípade nevyrovnania tohto záväzku po lehote splatnosti v stanovenom termíne, vyhlási úver za predčasne splatný, žalovaný stratí možnosť splácať úver mesačnými splátkami a veriteľka bude požadovať splatenie celého úveru do 10 dní od doručenia vyhlásenia úveru za predčasne splatný. Žalobkyňa listom z 3.6.2014 vyhlásila úver za predčasne splatný, súd mal za to, že dodržala zákonnú dikciu upravujúcu jej oprávnenie vyhlásiť predčasné zosplatenie celej pohľadávky a preto nie je možné jej postup považovať za neplatný, resp. v rozpore so zákonom. Pokiaľ žalovaný poukazoval aj na neurčitost' úkonu, súd podotkol, že z textu výziev z 24.4.2014 a 3.6.2014 presne vyplýva z akého dôvodu a s akými možnými následkami žalobkyňa realizovala obe výzvy žalovanému a pripomenul, že dôvodom vyhlásenia predčasného zosplatenia pohľadávky bolo výlučne nesplatenie pohľadávky v dojednaných splátkach riadne a včas a nie akékoľvek iné porušenie zmluvy. Hovoriť o neurčitosti takého úkonu mal za nemiestne. Konštatoval, že zároveň žalobkyňa dodržala aj zákonom ustanovené lehoty: jednak uplynutie troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, a jednak zákonnú lehotu 15 dní pred vykonaním svojho práva.

2.9. V prípade žalovaným vznesenej námietky premlčania posudzoval súd premlčanie podľa ustanovení Obč. zákonníka a to v trojročnej všeobecnej premlčacej dobe. Keďže žalovaný vzniesol námietku premlčania bez bližšej špecifikácie vo vzťahu ku ktorej časti nároku alebo za aké obdobie považuje uplatnený nárok za premlčaný, súd vychádzal zo špecifikácie žalovanej čiastky tak ako bola vyjadrená žalobkyňou. Uviedol, že si žalovaný neplnil svoje povinnosti zo zmluvy od 06/2013, z prehľadu uskutočnených platieb a ich započítania na splátky istiny, úrokov a prípadne poplatkov mal za zrejmé, že z istiny doposiaľ uhradil žalovaný iba sumu 204,67 eura, k 3.6.2014 došlo k zosplateniu celého úveru, zostatok na istine predstavoval dlžnú čiastku 5.795,33 eura, ďalej žalovaný nárok pozostával z uplatneného dlhu na úrokoch vo výške 3.946,68 eura, ktoré úroky podľa špecifikácie predloženej žalobkyňou podaním z 12.12.2016 je zrejmé, že si uplatnila za obdobie od 6.6.2013 do 6.5.2016 a obdobným spôsobom žalobkyňa vyčíslila tiež nárok uplatnený titulom úrokov z omeškania, ktorý vyčíslila sumou 117,27 eura za obdobie od 6.6.2013 do 6.5.2016. Zvyšná časť uplatneného nároku predstavovala nezaplatené poplatky v súhrne 133,28 eura (2x 25,- eur poplatky za upomienku, poplatok za vedenie úverového účtu 2,50 eura k 6.6.2013 a poplatky za poistenie 80,78 eura za obdobie od 06/2013 do 07/2014, t.j. 14 x 5,77 eura). Súd mal za nepochybné, že jednotlivé nároky boli účtované vo vzťahu k nezaplateným splátkam či už istiny alebo úroku najskôr od 6.6.2013 a súčasne nemal za sporné, že žaloba došla súdu 30.5.2016 a teda uzavrel, že si v danom prípade žalobkyňa uplatnila celý nárok v trojročnej premlčacej dobe a preto ňou uplatnený nárok nie je premlčaný, a to ani len v časti.

2.10. Pokiaľ sa týka námietok žalovaného, že v zmluve dojednané poplatky za vedenie úverového účtu vo výške 2,50 eura a za zabezpečenie poistenia vo výške 5,08 eura sú neprijateľnými zmluvnými dojednaniami, konštatoval súd, že žalovaný nešpecifikoval dôvody, pre ktoré v zmluve dojednané poplatky považoval za neplatné z dôvodu ich neprijateľnosti, len k tejto obrane od citoval časť rozsudku Krajského súdu Prešov z 21.11.2012 sp. zn. 18Co/109/2011 bez toho, aby bolo zrejmé o aký konkrétny druh a dojednanie poplatkov a pod v prejednávacom prípade išlo. Odhliadnuc od toho, uviedol súd, že v súlade s § 298 CSP (ne)prijateľnosť zmluvných podmienok upravujúcich poplatky podrobil súdnemu prieskumu, pri ktorom zistil, že súčasťou zmluvy o úvere sú podľa čl. V. okrem iného tiež dojednané mesačné poplatky za vedenie úverového účtu 2,50 eura a za zabezpečenie poistenia 5,08 eura a ďalej tiež jednorazový poplatok 25,- eur za prvú upomienku a jednorazový poplatok 25,- eur za každú ďalšiu upomienku. Súd uviedol, že žalobkyňa na preukázanie založenia poistného vzťahu predložila Zmluvu o spolupoistení a poistnú zmluvu č. 21/2010/NP a č. 12/2010/ŽP z 13.10.2010 a Osobitné poistné podmienky pre poistenie rizika smrti a trvalých následkov úrazu pre klientov, ktorí čerpajú spotrebný úver OTP Banka Slovensko, a.s. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalobkyne, že vzhľadom na účel dojednaného poplatku, jeho obsah (čo zahŕňa), jeho výšku a v neposlednom rade jeho protiplnenie zo strany žalobkyne je potrebné považovať zmluvné dojednanie v čl. V. bod 1. písm. c/ Zmluvy za prijateľnú zmluvnú podmienku. Aj v prípade časti nároku uplatneného titulom poplatkov 2x25,- eur za prvú a ďalšiu upomienku poukázal súd na to, že sa o tomto poplatku zmluvné strany dohodli v čl. V. bod 2. písm. a/ zmluvy, a to pre prípad nedodržania podmienok zmluvy, pričom žalovaný skutkové tvrdenia žalobkyne o zaslaní týchto upomienok nerozporoval a preto ich mal za nesporné skutkové tvrdenia a poukázuc na podstatu tohto poplatku (upozornenie veriteľa na porušenie zmluvných podmienok s cieľom predísť prípadnému nechcenému nárastu dlhu) mal súd zmluvné dojednanie v čl. V. bod 2. písm. a/ zmluvy za prijateľnú zmluvnú podmienku.

2.11. Pokiaľ sa týka úrokov zo zmluvy (úrokov z úveru) uviedol súd, že predstavujú odmenu za požičanie peňazí, povinnosť platiť ich vzniká zo záväzku v zmluve, kým povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva bez ďalšieho zo zákona ako dôsledok omeškania s plnením dlhu. Dohodnuté úroky a úroky z omeškania

sú príslušenstvom pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 Obč. zák., majú však iný právny dôvod a veriteľ ich môže požadovať vedľa seba.

2.12. V prípade zmluvných úrokov súd poukázal na nejednotnosť rozhodovacej praxe slovenských súdov (pokiaľ ide o dobu, na ktorú sa úroky dojednávajú) s tým, že uzavrel, že nemožno vylúčiť vzhľadom na ich funkciu, aby si zmluvné strany dohodli úroky i za dobu, po ktorú bude istina dlžníkom skutočne užívaná (t.z. do jej faktického vrátenia), teda aj za dobu, v ktorej sa dlžník ocitne v omeškaní s plnením svojho záväzku, pretože istinu v dojednanej dobe splatnosti v splátkach alebo naraz po vyhlásení mimoriadnej splatnosti veriteľovi nevrátil. V súvislosti s úrokmi zo zmluvy poukázal súd na uznesenie NS SR z 30.7.2019 sp. zn. 6Cdo/113/2018, v ktorom v súvislosti s právnou otázkou, či veriteľ má po zosplatnení dlhu nárok na zmluvné úroky, dovolací súd poukázal na rozsudok Súdneho dvora zo 7.8.2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94/17, z ktorého pre súd vyplynul záver o nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru ako aj záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania. V súvislosti s úrokmi z omeškania poukázal súd na to, že boli zmluvne dojednané a upravené v čl. IV. bod 6. zmluvy, podľa ktorého ustanovenia, žalovaný je povinný platiť banke úrok a tiež úroky z omeškania, a to až do skutočného zaplatenia splatnej pohľadávky. Súd nezistil žiadne okolnosti, pre ktoré by sa mal odkloniť od tohto zmluvného dojednaného a preto pri posudzovaní tejto spornej otázky vychádzal z dohody medzi stranami, z ktorej vyplynulo oprávnenie banky účtovať úrok z úveru aj v prípade omeškania dlžníka so splatením úveru až do dňa skutočného zaplatenia splatnej nezaplatennej pohľadávky, a to popri úrokoch z omeškania. Uzavrel, že povinnosť dlžníka platiť úroky z úveru sa viaže na skutočné vrátenie úveru.

2.13. Na základe vyššie uvedených úvah posúdil súd žalobou uplatnený nárok žalobkyne za dôvodný v celom rozsahu a preto zaviazal žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy tak ako to uviedol vo výroku I. svojho rozhodnutia.

2.14. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni ako úspešnej strane sporu priznal v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Proti rozsudku, v celom rozsahu, podal odvolanie žalovaný.

4.1. Následne, v zákonnej lehote na podanie odvolania, doručil žalovaný podanie z 9.3.2020 „Odvolanie proti rozsudku z 20.2.2020“, ktorým napadol rozsudok odvolaním pre nesprávne právne posúdenie veci. Za zásadné pochybenie v právnom posúdení považoval to, že súd: 1. nezohľadnil absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy o úvere, 2. uznal platnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru a konštatoval, že žalobkyňa spĺňala podmienky stanovené zákonom k tomuto právnomu úkonu, 3. neprihliadol na neprípustnosť úročenia po zosplatnení, 4. neprihliadol na neprípustnosť poplatkov a 5. sa náležite v odôvodnení nevyporiadal s existenciou protichodných rozhodnutí súdov v jednotlivých otázkach a v každom ohľade prijal výklad v neprospech žalovaného.

4.2. Pokiaľ sa týka námietky 1. (nezohľadnenie absencie obligatórnych náležitostí zmluvy), nemal žalovaný za zrejmé, prečo súd nevyhodnotil danosť všetkých obligatórnych náležitostí podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, kedy uviedol, že súd konštatoval danosť niektorých náležitostí, čo podľa neho - žalovaného, a contrario znamená absenciu iných, a s poukazom na odsek 3 tohto paragrafu, bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

4.3. Vo vzťahu k námietke (ne)platnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru tvrdil, že súd síce správne poukázal na zákonnú požiadavku stanovenú veriteľovi, poskytnúť dlžníkovi aspoň 15 dňovú lehotu pred vyhlásením predčasnej splatnosti, avšak pri zohľadnení toho, že výzva pred zosplatnením bola z 24.4.2014 s plnením do 9.5.2014, mal za to, že záver o dodržaní lehoty spochybňujú samotné dátumy uvedené vo výzve žalobkyne s tým, že výpočtom síce je možné dospieť k trvaniu 15 dní, avšak bez reálnej možnosti uvedené dodržať, nakoľko ak by aj žalobkyňa v deň vyhotovenia výzvy túto žalovanému zaslala, mohol by ju prebrať až nasledujúci deň, čím požiadavka stanovená zákonom na minimálnu dobu dodržaná nebola. Navyše uviedol, že sa k tejto zásielke ani nedostal a vyhlásenie predčasnej splatnosti teda nastalo bez jeho možnosti uvedenému následku zabrániť. Poukázal na to, že mu bola doručená výzva z 3.6.2014 na predčasné splatenie úveru, v ktorej žalobkyňa konštatovala neplnenie podmienok úverovej zmluvy, vyzvala ho na úhradu 7.336,14 eura s upozornením na vymáhanie pohľadávky v prípade, ak záväzok nebude uhradený. Tiež ho upozornila, tvrdil, že 10. deň od doručenia výzvy nastane predčasné splatenie úveru z úverovej zmluvy. Mal toto za absolútne zjavné, pretože v rovnakom liste žalobkyňa konštatovala, že o predčasnom splatení úveru už rozhodla, a preto mu nebol zrejmy okamih, kedy mala predčasná splatnosť úveru nastať. Vytkol, že žalobkyňa vo výzve neuviedla ani jeden z taxatívnych dôvodov vymedzených v zmluve, neuviedla čo mal žalobca (poznámka súdu: správne zrejme žalovaný) porušiť, neuviedla skutočnosť, ktorá založila predčasnú splatnosť úveru. Zdôraznil, že

mu nebolo zrejmé z akých skutočností žalobkyňa pri vyhlásení predčasnej splatnosti úverovej zmluvy vychádzala, teda aké podmienky - on - žalovaný nespĺnil a tiež mal vyhlásenie predčasnej splatnosti za neurčité aj v tom smere, že nie je zrejmý deň, ku ktorému mala mimoriadna splatnosť úveru nastať. Konštatoval, že súd nesprávne vyhodnotil poskytnutie zákonnej lehoty a v ďalšom sa nezaoberal zmätočnosťou konania žalobkyne tak, ako to bolo ním namietané, a preto mal rozhodnutie v tejto časti za nepreskúmateľné. Odvolal sa v tejto otázke na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Prešov z 18.5.2015 sp. zn. 9C/169/2013-315, podľa citácie z ktorého, konajúci súd (Okresný súd Prešov) nesúhlasil, pokiaľ sa týkalo vyjadrenia alebo nevyjadrenia dôvodu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, s rozhodnutím NS SR; žalovaný zotrval s poukazom na citované na tom, že v tunajšom prípade súd nesprávne posúdil otázku platnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru s tým, že je toto absolútne neplatným právnym úkonom z dôvodu jeho neurčitosti, a to absencie zmluvného dôvodu vyhlásenia predčasnej splatnosti, nakoľko nie je možné zistiť v čom je dané naplnenie podmienok pre takéto vyhlásenie žalobkyne, kde súčasne nie je objektívne zrejmý okamih, kedy takéto právne následky z predčasnej splatnosti úveru z úverovej zmluvy mali nastať.

4.4. V súvislosti s námietkou 3. (ním formulovanou) uviedol, že považuje všetky celkové čiastky príslušenstva z istiny jednotlivo, ktoré žiada žalobkyňa od splatnosti úveru, za nezákonné. Za absurdné označil, že žalobkyňa žiada súčasne zmluvný úrok zo zmluvy o úvere 22,7 % p.a. z istiny a súčasne aj úrok z omeškania 8 % p.a. z istiny a z nezaplatených úrokov a ďalšie poplatky, odo dňa predčasnej splatnosti úveru. Uviedol, že hoci súd pripustil názorovú rozdielnosť ohľadom nárokovateľnosti úrokov a úrokov z omeškania, priklonil sa k názoru v jeho neprospech. Žalovaný citoval z rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou z 18.9.2013 sp. zn. 11C/97/2013, ktorý súd mal za neprípustnú kumuláciu oboch typov úrokov.

4.5. Za kardinálny nedostatok rozsudku však, uviedol, že považuje priznanie odplaty - úrokov za poskytnutie úveru na čas po jeho zosplatnení uvedúc, že podľa najnovšej judikatúry súdov SR je neplatné/nezákonné akékoľvek úročenie istiny po okamžitej splatnosti úveru, a preto uviedol, že opätovne poukazuje na rozsudok Krajského súdu Prešov z 30.6.2015 sp. zn. 6Co/190/2014, z ktorého citoval, majú za to, že sa s týmto názorom súd v odôvodnení nevyporiadal, t.j. neuviedol prečo je táto argumentácia (použitá KS Prešov) nesprávna.

4.6. Žalovaný napadol a nestotožnil sa ani s právnymi závermi súdu ohľadne nároku žalobkyne na poplatky spojené s úverom a uviedol, že ich považuje za neplatné dojednanie v zmluve o úvere. Mal za to, že súd nevysvetlil prečo neprihliadol na právny názor odvolacieho súdu, ktorým on žalovaný argumentoval od počiatku a to rozsudok Krajského súdu Prešov z 21.11.2012 sp. zn. 18Co/109/2011.

4.7. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol a uplatnil si nárok na náhradu trov konania.

5.1. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného vyjadrila podaním z 26.3.2020.

5.2. V súvislosti s námietkou neplatnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru uviedla žalobkyňa, že vyhlásenie je v celom rozsahu platné a spĺňa všetky náležitosti, ktoré má platný právny úkon obsahovať. Je plne v súlade so zákonom a nie je v rozpore s princípom právnej istoty a ani s ochranou práv spotrebiteľa. Poukázala na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti predpokladanú § 565 Obč. zák. v spojení s § 53 ods. 9 ako špeciálnym ustanovením pre spotrebiteľské zmluvy. Mala preto za zrejmé, že ani nemôže ísť o neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy, nakoľko možnosť jej dojednania je upravená priamo v Obč. zákonníku. Mala za to, že pri vyhlásení predčasnej splatnosti postupovala plne v súlade so zákonom a zmluvou. Uviedla, že pokiaľ žalovaný v odvolaní namieta nezákonnú výšku príslušenstva z istiny pohľadávky, nemôže ísť o neprijateľnú podmienku, nakoľko ide o cenu úveru (spolu s ostatnými poplatkami), ktorej primeranosť je vylúčená z prieskumu neprijateľnosti v zmysle § 53 ods. 1 Obč. zákonníka, resp. čl. 4 ods. 2 Smernice 93/13/EHS. Uviedla, že podľa jej právneho názoru má nárok na zaplatenie zmluvného úroku aj po zosplatnení a to odvolajúc sa pritom a citujúc §§ 261, 497 a 502 ods. 1 Obchodného zákonníka a komentár k týmto zákonným ustanoveniam. Uviedla, že podľa komentára lura v ASPI k § 502 Obch. zák.: „Závazok platiť úroky ako odplatu (cenu) za poskytnutie peňažných prostriedkov je podstatnou časťou zmluvy o úvere (§ 497). Úrok dlžník platí za peniaze, ktoré skutočne čerpal a nie za peniaze, ktoré mu banka na základe zmluvy o úvere rezervuje. Z podstaty úveru ako ceny za užívanie peňažných prostriedkov možno vyvodit', že povinnosť dlžníka platiť úrok trvá až do doby vrátenia úveru. V tom zmysle upravuje trvanie povinnosti platiť úrok aj § 503 ods. 3 Obch. zák. Vzhľadom na dispozitívnosť ustanovenia, strany si môžu vznik a zánik povinnosti platiť úroky, t.j. dobu počas ktorej má dlžník platiť úroky, v zmluve o úvere dojednať odchyľne.“ V ďalej časti vyjadrenia žalobkyňa rozsiahlo odôvodňovala povinnosť platiť úrok z poskytnutého úveru až do vrátenia peňažných prostriedkov, ktorá povinnosť, okrem z citovaných zákonných ustanovení, uviedla, že vzniká tiež na základe zmluvných

dojednaní v zmluve o úvere. Uviedla, že dohodnutý úrok z ekonomického hľadiska predstavuje cenu finančných prostriedkov, ktoré veriteľ poskytol dlžníkovi, a ktoré dlžník veriteľovi nevrátil.

5.3. Poukázala na judikatúru odvolacích súdov vo vzťahu k uplatňovaniu zmluvných úrokov za dobu po splatnosti úveru a to konkrétne na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 4Cob/146/2013 z 24.1.2004, rozsudky Krajského súdu Nitra sp.zn. 25Co/140/2013 zo 16.10.2013 a sp.zn. 8Co/178/2017 zo 7.9.2017 a na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 17Co/26/2017 z 21.3.2018, podľa ktorých je dlžník povinný platiť veriteľovi zmluvný úrok od doby poskytnutia úveru až do doby vrátenia peňažných prostriedkov a to bez ohľadu na prípadné vyhlásenie predčasnej splatnosti (t.j. veriteľovi patrí zmluvný úrok aj po splatnosti úverovej pohľadávky). Z označených rozsudkov žalobkyňa rozsiahlo citovala. 5.4. Napokon v súvislosti s úročením úverovej pohľadávky bežnými úrokmi po splatnosti istiny uviedla, že úročenie spotrebiteľského úveru bežnými úrokmi až do doby vrátenia poskytnutých prostriedkov priamo upravoval aj zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a nepriamo ho predpokladá zák. č. 129/2010 Z.z. ako lex specialis pre oblasť spotrebiteľských úverov. Uviedla, že zák. č. 258/2001 Z.z. v § 6 ods. 2 uvádza, že spotrebiteľ má povinnosť uhradiť úrok len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Zákon č. 129/2010 Z.z. zasa v ustanoveniach týkajúcich sa odstúpenia spotrebiteľa od zmluvy (§ 13 ods. 3) uvádza, že dlžník (spotrebiteľ) je „povinný zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď sa spotrebiteľský úver začal čerpať, až do dňa splatenia istiny...“. Rovnako mala za to, že aj z § 16 ods. 1,2 a 5 zák. č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že veriteľ má právo na úroky a náklady za časové obdobie do splatenia úveru. Navrhla, aby súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal jej náhradu trov konania.

6. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 CSP) a oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355, § 358 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 a § 365 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie a toto, s výnimkou žalobkyni priznaného nároku na úroky vo výške 22,7 % ročne zo sumy 5.795,33 eura od 7.5.2016 do zaplatenia, v ktorej časti rozsudok podľa § 388 zmenil, v zostávajúcej časti ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, nakoľko sa odvolací súd s jeho dôvodmi v celom rozsahu stotožňuje.

7. Žalovaný v odvolaní uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, t.z. namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie.

8. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, je daný keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu (úplne ju opomenul aplikovať), alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

9. V danom prípade súd zistený skutkový stav posudzoval podľa ustanovení Obchodného zákonníka o zmluve o úvere, Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, premlčaní a omeškaní dlžníka ako aj nar. vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obč. zák. a podľa zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a teda na zistený skutkový stav aplikoval správne právne predpisy a tieto i správne interpretoval.

10. Odvolaním žalovaný napadol rozsudok v celom rozsahu.

11. Odvolací súd za čiastočne dôvodnú posúdil len námietku žalovaného, pokiaľ namietol „nepripustnosť úročenia po zosplatnení“.

12. Žalovaný v odvolaní odvolajúc sa na najnovšiu judikatúru súdov SR, mal priznanie úrokov po okamžitej splatnosti úveru za neplatné/nezákonné. Pritom len opätovne poukázal na rozsudok Krajského súdu Prešov z 30.6.2015 sp. zn. 6Co/190/2014, z ktorého citoval, majú za to, že sa s týmto názorom súd v odôvodnení nevyporiadal, t.j. neuviedol prečo je táto argumentácia (použitá KS Prešov) nesprávna. Žiadne konkrétosti však žalovaný neuviedol.

13. Súd prvej inštancie v rozsudku poukázal na nejednotnú rozhodovaciu prax súdov SR v otázke priznávania zmluvných úrokov po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru, konkrétne na

rozdielnosť názorov, pokiaľ sa jedná o otázku, po akú dobu (do kedy) veriteľovi zmluvné úroky patria, či do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru alebo až do jeho úplného splatenia. Poukážuc na funkciu, ktorú zmluvné úroky plnia, a to, že predstavujú odmenu za požičanie peňazí, mal za prípustné, aby si zmluvné strany v rámci zmluvnej autonómie dohodli úroky i za dobu, po ktorú bude istina dlžníkom skutočne užívaná, t.z. až do jej faktického vrátenia veriteľovi. V prejednávanej veci, uviedol, že si strany v čl. IV.6 zmluvy dohodli, že žalovaný je povinný platiť banke úroky (a tiež úroky z omeškania), a to až do skutočného zaplatenia splatnej pohľadávky. Súd nezistil žiadne okolnosti, pre ktoré by sa mal odkloniť od tohto zmluvného dojednania, preto pri posúdení spornej otázky úrokov zo zmluvy vychádzal práve z dohody medzi stranami sporu o tejto otázke. Táto dohoda strán dobu trvania povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru viaže na skutočné vrátenie úveru. Takisto súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal aj na uznesenie NS SR z 30.7.2019 sp. zn. 6 Cdo/113/2018, v ktorom v súvislosti s právnou otázkou, či veriteľ má po zosplatnení dlhu nárok na zmluvné úroky, dovolací súd poukázal na rozsudok súdneho dvora zo 7.8.2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94/17, v ktorom sa takisto poukazovalo na rozdielnosť funkcií jednak úrokov z poskytnutého úveru (bežné úroky), ktoré majú funkciu odplaty za poskytnutie peňažnej sumy zo strany veriteľa až do jej zaplatenia a na rozdielnu funkciu úrokov z omeškania (cieľom ktorých je sankcionovať nesplnenie povinnosti dlžníka splatiť úver v lehotách stanovených v zmluve a odradiť dlžníka od omeškania pri plnení jeho povinnosti a prípadne nahradiť veriteľovi škodu, ktorá mu v dôsledku omeškania s plnením peňažného záväzku vznikla) a teda z týchto záverov vyplýva jednak záver o nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru ako i záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania.

14. Pokiaľ odvolací súd v tejto časti týkajúcej sa zmluvných úrokov priznaných súdom prvej inštancie žalobkyni až do času zaplatenia - vrátenia celého úveru žalovaným, rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, urobil tak na základe existencie viacerých rozhodnutí Najvyššieho súdu SR riešiacich zhodne jednak otázku kumulácie zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po predčasnom zosplatnení úveru zo spotrebiteľskej zmluvy ako i otázku do kedy (do akého času) pri vyhlásení okamžitej splatnosti úveru patria veriteľovi úroky zo zmluvy, resp. zmluvné úroky. Je pravdou, tak ako podotkol súd prvej inštancie, že rozhodovacia prax všeobecných súdov v otázke do kedy (do akého času) pri vyhlásení okamžitej splatnosti úveru patria veriteľovi úroky zo zmluvy (či len do vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru alebo až do splatenia celého úveru, keďže tieto úroky plnia funkciu ceny požičaných peňazí), nebola jednotná. Avšak konkrétne rozhodnutia NS SR sp. zn.: 7Cdo/118/2019, 7Cdo/135/2019, 8Cdo/135/2020 a 8Cdo/233/2019, ktoré všetky rozhodnutia sa odvolávajú a vychádzajú z právneho záveru formulovaného v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo 16. júna 2020, v zmysle ktorého v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru (keď jeho jednou stranou je spotrebiteľ), veriteľovi náleží úrok zistený vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí, predstavujú výrazný posun v zjednocovaní doposiaľ nejednotnej rozhodovacej praxe všeobecných súdov o predmetnej otázke. Rozhodnutie sp. zn. 5Cdo/42/2020 bolo publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. R5/2021. Je zrejmé, že podľa predmetných označených rozhodnutí Najvyššieho súdu SR prináleží veriteľovi úrok v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru až do dňa, ktorý bol zmluvnými stranami dohodnutý ako deň splatenia úveru.

15.1. V posudzovanej veci, vychádzajúc zo zmluvného dojednania čl. IV ods. 1. zmluvy je zrejmé, že konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 6.7.2019 a teda do tohto dňa prináležia veriteľovi - žalobkyni zmluvné úroky.

15.2. Preto pokiaľ súd prvej inštancie prisúdil žalobkyni nárok na zmluvné úroky až do úplného splatenia úveru, v tejto časti, plne v súlade s najnovším smerovaním rozhodovacej praxe všeobecných súdov, odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že žalobkyňa má nárok na zaplatenie zmluvných úrokov, ktoré je povinný jej zaplatiť žalovaný, v dohodnutej výške úrokovej sadzby 22,7 % z dlžnej sumy istiny až do 6.7.2019. V tejto časti bola preto odvolacia námietka žalovaného dôvodná. Avšak nedôvodná táto námietka žalovaného je v časti, pokiaľ žalovaný tvrdil, že žalobkyni prináležia zmluvné úroky len do dňa vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru.

16.1. Je potrebné poznamenať, že predmetné rozhodnutia najvyššieho súdu dávajú aj celkom zreteľnú odpoveď na otázku možnej kumulácie úrokov zo zmluvy a úrokov z omeškania, aj ktorú možnosť kumulácie oboch typov úrokov žalovaný namietol (jeho námietka č. 3), avšak bez náležitej argumentácie, spôsobilej čo i len spochybniť, vôbec nie vyvrátiť, právny názor súdu prvej inštancie na túto otázku odôvodnený poukázaním na plnenie rozdielných funkcií zmluvných úrokov a úrokov z omeškania (viď body 43., 44. a 45 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Odvolací súd sa

stotožňuje tak so záverom súdu prvej inštancie ako i jeho odôvodnením pokiaľ sa jedná o otázku prípustnosti kumulácie zmluvných úrokov a úrokov z omeškania a odkazuje i na totožné právne závery o tejto otázke plynúce z označených rozhodnutí NS SR, a to že tieto úroky, každé z nich plniace inú funkciu, je prípustné aby v právnom vzťahu existovali popri sebe, resp. nič nebráni tomu, aby dlžník, ktorý svoj záväzok nespĺnil riadne a včas bol povinný platiť popri zmluvných úrokoch (ako cene požičaných peňazí) i úroky z omeškania ako sankciu za porušenie svojej zmluvnej povinnosti.

16.2. Navyše v súdnej veci žalobkyňa si nárok na úroky z omeškania uplatnila vo výške úrokovej sadzby 1 % ročne, t.j. nižšej než je ich zákonná výška (§ 517 Obč. zák. v spojení s § 3 a § 10c nar. vl. č. 87/1955 Z.z.)

16.3. Odvoláciu námietku preto odvolací súd nemal za dôvodnú.

17. Za neopodstatnené odvolací súd vyhodnotil i všetky ďalšie námietky, ktoré žalovaný vzniesol.

18. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, že by sa skutočnosťami namietnutými žalovaným nezaoberal, respektíve že by zistené skutočnosti neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

19. Podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Odvolacie námietky žalovaného nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé prívodiť jeho zmenu s výnimkou vyššie uvedeného nároku na zmluvné úroky patriace žalobkyni do dňa pôvodne zmluvnými stranami dohodnutého ako deň splatenia úveru, a to v dôsledku vývinu, resp. zjednocovania rozhodovacej praxe.

20. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd dopĺňa nasledovné:

21. Nedôvodne žalovaný namietol, že súd nezohľadnil absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy o úvere. Túto námietku žalovaný nekonkretizoval, o ktoré konkrétne náležitosti by sa malo jednať, pri tom je zrejmé, že zmluva obsahuje všetky povinné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ - k/, r/ a y/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení platnom v čase jej uzavretia, neuvedenie ktorých by bolo v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z.z. spôsobilé, že by sa úver považoval za bezúročný a bez poplatkov.

22. Neopodstatnená je i námietka neplatnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Podrobne sa s otázkou vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru súd zaoberal v bodoch 35. a 36. odôvodnenia rozsudku a to jednak z hľadiska dodržania postupu veriteľa podľa § 53 ods. 9 a § 565 Obč. zákonníka a zároveň aj z hľadiska vyhodnotenia skutkových okolností danej veci, ktoré správne právne vyhodnotil. Záver žalovaného o nedržaní 15- dňovej lehoty podľa § 53 ods. 9 Obč. zákonníka pred vyhlásením predčasnej splatnosti úveru je nedôvodný a odporuje zisteným skutočnostiam. Žalobkyňa uplatnila výzvu podľa § 53 ods. 9 Obč. zákonníka listom z 24.4.2014 a právo podľa § 565 Obč. zákonníka uplatnila listom z 3.6.2014 a to k uvedenému dňu 3.6.2014. Vyhlásenie úveru za predčasne splatný, listom z 3.6.2014, bolo žalovanému riadne doručené a podľa jeho obsahu bol žalovaný vyzvaný, aby do 10 dní od doručenia výzvy uhradil celý svoj vyčíslený záväzok z úveru. Takisto je vo výzve uvedené, že záväzok žalovaného je po lehote splatnosti, pričom žalovaný písomnou výzvou pred vyhlásením okamžitej splatnosti bol upozornený na možnosť veriteľa uplatniť právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. T.j. pred uplatnením vyhlásenia okamžitej splatnosti úveru žalobkyňa upozornila žalovaného spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto jej práva. Nič na tom nemení tvrdenie žalovaného, že mu predmetná výzva podľa § 53 ods. 9 Obč. zák. nebola riadne doručená, pretože nie je dôvodné: výzva bola žalovanému doručovaná poštou na jeho adresu uvedenú zmluve (čl. VIII. ods. 1 všeobecných obchodných podmienok ako neoddeliteľnej súčasť zmluvy) a vrátila sa žalobkyni späť žalovaným v odbernej lehote neprevzatá a teda podľa čl. VIII. ods. 4 všeobecných obchodných podmienok nastala fikcia doručenia. Predmetný úkon žalobkyne „Výzva, vyhlásenie úveru za predčasne splatný“ z 3.6.2014 nie je ani neurčitý a ani nie zmätočný.

23. Aj pokiaľ sa týka námietky žalovaného, ktorý uviedol, že považuje všetky celkové čiastky príslušenstva z istiny jednotlivo, ktoré žiada žalobkyňa od splatnosti úveru za nezákonné, je nedôvodná.

Súd prvej inštancie v rozsudku v bode 40. odôvodnenia podrobne jednotlivé žalobkyňou uplatnené poplatky odôvodnil, prečo ich mal za dôvodné a prečo nárok na ich zaplatenie žalobkyňi priznal. Odvolací súd sa s týmto odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje.

24. Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov, ako aj poukážuc na dôvody uvedené v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku, odvolací súd rozsudok, okrem výroku v časti zmluvných úrokov priznaných až do zaplatenia (v ktorej časti rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil), ako vec nesprávne potvrdil.

25. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že podaním žalovaného doručeným 27.2.2020, urobeným v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu, sa nezaberal, nakoľko toto žalovaný dodatočne v lehote desiatich dní nedoručil ani v listinnej podobe ani v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu.

26. Podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, keďže odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie, rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania a to podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP priznal žalobkyňi, ktorá bola v konaní v celom rozsahu úspešná nárok na náhradu trov konania (tak na súde prvej inštancie ako aj odvolacích) v plnom rozsahu. Len pre úplnosť odvolací súd dodáva, že nepriznanie zmluvných úrokov žalobkyňi až do zaplatenia, resp. zamietnutie nároku na zmluvné úroky za čas odo dňa pôvodnej konečnej splatnosti úveru až do jeho skutočného zaplatenia, keďže sa v prípade zmluvných úrokov jedná stále o príslušenstvo pohľadávky, nevyhodnocoval pre účely rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania za čiastočný neúspech žalobkyne.

27. Pomer hlasov akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba,

ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.